

~A HÍR~

X. Téli Tábor ~~félelem~~hangulatkeltő novellája

Ynev

*Psz. 3692 Kyel első, „Szándék” havának utolsó napjaiban,
valahol Godora déli őserdeiben...*

A teret harsogó madarak, cincogó rovarok, és üvöltő majmok zajos kavalkádja töltötte meg. A sűrű, sötétzöld lombkorán átszűrődő kósza fénynyalábokban zavaros táncot jártak a porszem méretű páracseppek. A füllesztő melegben egy mohás, korhadt, kidőlt fatörzsön élénk színű, kavics méretű béka üldögélt. Nyelvével lenyalta szemgolyóit, hogy élesebben lássa a környezetét. Ez volt egyszerű életének utolsó mozzanata, mielőtt a környezetébe tökéletesen beleolvadó kígyó lecsapott volna rá. A mérget a csöppnyi test apró szívecskéje gyorsan magához pumpálta, és a görcs gyorsan beállt. A kígyó mohón igyekezett letuszkolni kiakasztott állkapcsán át a béka elernyedtestét.

- *Egy élet újra belép a körforgásba.* – suttogetta alig halhatóan az előadást végignéző férfi, aki egy lépéssel arrébb térdelt. Sötét, barna kalapjáról párából összegyűlt vízcseppek gördültek le. A ráncos homlokán gyöngyöző izzadságot koszos kendőjével törölte le, és a kék szempár újra a kézben tartott papiruszra szegeződött. Gondosan fürkészte a rajzot, mely egy útvonalat szimbolizált. Éles hallásával már kiszűrte a zajok közül a zubogó víz morajját.

- *Már közel vagyunk!* - kiáltotta hangosan, miközben felegyenesedett. Átnedvesedett posztóingének ujjait újra felcsavarta könyékig, csak utána intett a sűrű növényzet felé, mely a jelre úgy nyílt meg, mint egy színpadi függöny.

Kreolbőrű, félmeztelen férfiak léptek elő, fehér turbánnal a fejükön. Vállukon, hátukon kötelekkel felerősített ládákat és pokrócba bugyolált holmikat cipeltek. Talpukon csak egy saru volt, azzal taposták a sáros földet. A menet két oldalán valamivel jobb sorsú társaik követték őket, és íves dzsambiáikkal a benyúló növényzetet aprították, hogy az érkező lovak is elférjenek az újonnan születő ösvényen. A menet végéről dobszó hallatszott, mely a haladás ütemét igyekezett megadni, de leginkább csak lármát csapott.

A kígyózó tömegeből egy mokány törpe keveredett ki. Szakállát tradicionálisan varkocsba fonta, és bőrszíjak lógtak ki belőle. Felső testét kopott bőrvért takarta, de alatta már csak a szőrrel borított mellkasa dagadt. Harci kalapácsát vállán átvetve cipelte, és jobb kezével megigazította megcsúszott sisakját. Bőrcsizmáját magasan emelve lépdelt a kalapos fickóhoz. Amaz épp térdéről seperte le a sarat, majd kihúzta magát, és jobb kezét széles övének sólyom díszes csatjára akasztotta. Meggyőződése volt, hogy ez a póz jobban hangsúlyozza vezéri mivoltát.

- *Azt mondd, közel vagyunk?* - csattant fel érces hangon a törpe – *Nézd, Reowen, én nem kételkedem benned, de másfél órája is ezt mondtad! Fáradtak az emberek, ideje lenne megállni...*

- *Megállunk, amikor mondom!* - fojtotta a törpébe a morgolódást Reowen – *Maradj itt velük, figyelj rájuk. Már hallom a vízesést...*

- *Én csak majomüvöltést hallok már négy napja, meg ezt a dobot! Lassan a fejem is megfájdul tőle!*

- *Előre megyek, megnézem a vízesést. Keresek pihenőhelyet. Ott az állatok is ihatnak.*

- *Toomára mondom, az igen jó lesz! Porzik a vesém és már elfelejtettem, melyik számárra málháztuk fel a pálinkát!*

Reowen feltolta kalapját a homlokáról és közben harsányan felkacagott. Kezét a törpe vállára eresztette.

- *Én tudom, és ha még bírod pár száz lábön nyűglődés nélkül, akkor megmutatom!*
- *Vedd le a kezéd rólam! Nem vagyok nyápic kölyök, akit biztatni kell! Csak azt mondom, hogy nem tetszik ez nekem!*

- *Gondolj a jutalomra. Az el Haresa Ház tartja a szavát. Ismerem őket.*

A törpe tett pár lépést a menet felé, majd úgy fordult vissza.

- *Jó lenne, ha el is tudnánk költeni azt a fene nagy jutalmat...*

Reowen kilépet a sűrű növényzetből a köves, sziklás talajra. Kardját, mellyel útját vágta a bozótosba, visszadugta hüvelyébe, majd körbenézett a folyóparton. A csillogó azúrkék vízáradat fehér habokat verve hömpölygött medrében. Fentebb kisebb tavacska volt, melynek kavicsos partja remek táborhelynek ígérkezett, s ott megpillantotta a morajló vízesést is. Vékony, fátyolos vízzuhatag volt, mely hófehér sziklafal tetejéről bukott alá. Legalább 80 láb magasnak saccolta.

Feltekintett az égre. Két napja, hogy utoljára látta ilyen tisztán. Előtte a fák sűrű koronája takarta, mely nappal is félhomályba borította útjukat. De most végre látta a napot, és egy pillanatra lehunyt szemmel élvezte a fényt. Borús gondolatok úsztak elméjébe. Akár heteket is tölthetnek így a dzsungelben, mire megtalálják azt, amiért jöttek. Arcát a föld felé fordította, és mélyet sóhajtott, csak azután nyitotta ki a szemét újra. Még egyszer körbepillantott, hogy változott-e valami, aztán sarkon fordult, és visszaindult oda, ahonnan jött.

Csak mikor belépett a sűrű növényzetbe, akkor döbbsen rá, hogy egyedül a víz moraját hallja, és a dobolás is abba maradt. A felismerés izzó nyilallásként hasított végig a gerincén. Lemerevedett, még levegőt is elfelejtett venni. Se majmok kurjongatása, se rovarok ciripelése, és a madarak sem harsogtak. Minden hang elnémult körülötte, csak a víz zúgott a háta mögött.

Minden ösztöne azt követelte, hogy azonnal forduljon vissza a tóhoz, de nem hallgathatott rájuk. Szája a magas páratartalom ellenére is kiszáradt, így nyelvével nyálazta meg, majd kezével megtörölte. Leplezetlen idegességgel nyúlt kardjáért, és amilyen finoman csak tudott, elkezdett visszafelé lopózni.

Minden lépését számolta, hogy tudja, milyen messze van a vízparttól, közben rádöbbsen, hogy végül is teljesen mindegy. Ha nagy a baj, ott sem lesz biztonságban. Nyakig benne van az ismeretlenben, és minden, ami körbeveszi, egy szempillantás alatt az életére törhet. Mint a kis béka esetében ott a fatörzsön...

Kiáltani szeretett volna a többieknek, de tudta, hogy ez ostobaság lenne. Ha valami történt velük, ő maga is lebukik, és akkor csak a bajt hozza a nyakára. Így aztán tovább lépdelt nagyon óvatosan és minél jobban lehúzódván a földhöz. Továbbra is számolta a lépéseket.

A kétszázhuszonegyedik lépésnél jutott vissza oda, ahol az aljnövényzetet kivágták a karavánkísérők. Egy több öl átmérőjű fa görcsös gyökereinek takarásában lapult, és onnan figyelt. A frissen vágott ösvény szépen rajzolódott ki, ám egy lélek sem volt rajta. Jobbra tekintett, ahol az ösvény egyszerűen véget ért. Egy félbevágott bambuszszár még komótosan himbálózott. Homlokát összeráncolta. Nem értette, hiszen nem sokkal ezelőtt itt még száz ember menetelt, több száz fontnyi felszereléssel. Ez nem tűnhetett el egy pillanat alatt.

Hirtelen arra lett figyelmes, hogy a jobb kezében tartott kard vége vad, kaotikus táncot jár attól, hogy a félelem remegésre kényszeríti a csuklóját. Olyan szorosan tapadt a fa törzséhez, mintha újra gyerek lenne, és az anyja lábait ölelné. Elméje kezdett összekuszálódni, és tanácstalanul gubbasztott. Az ösvényre kilépni nem mert, de már a víz felé indulni is félt. Aztán egy mély lélegzettel erőt vett magán. *Mi lenne, ha így látnák?* - gondolta. *Mint egy megrémült kölyök. Még is csak ő a karavánvezető. Össze kell szednie magát, és tenni valamit. Lehet, hogy csak visszafordultak valamiért. Igen! Lehet. Valaki lemaradt? Biztos van magyarázat! Öklét megszorította a kard markolatán, arcára az elszántság vonalai rajzolódtak ki. Kalapját a szemöldökére húzta, és félelmét lenyelve lassan kilépett a fa takarásából.*

Az apró, kisujj hosszúságú tüske jobb oldalról fúródott a nyakába. Csak egy pillanat műve volt, a hangját sem hallotta, viszont a szúrásra felszisszent, és nyakához kapott. Nyomban vissza

akart ugrani a fa mögé, de teste már nem engedelmeskedett. Csak állt, mint egy kőszobor. A világ közben kezdett összefolyni, és fülében már csak a lassuló szívdobogása visszhangzott. Aztán minden hang kiürült, és sötét lett.

Egy héttel később...

Horgas orrát a vízipipa csonkjával vakarta meg. A márvánnyal kirakott terem közepén gubbasztott, félig elfeküdve a párnák között, hogy zsíros teste kényelmet leljen. Selyemszöttes fehér kaftánja már gyűrött volt, és drágakövekkel kirakott dísztöre is félrecsúszott övéen. A hastáncosok ringatózó mozgása elbűvölte fekete szemeit, de a hangszerek muzsikája nem tudott nyugalmat hozni lelkére. Kezét félemelete, így jelezve, hogy elege van a mulatságból.

- *Jeszef ibn Fajhud el Haresa fényességes Nagyurunk pihenni óhajt!* - csattant fel torokhangon a terem sarkában álló díszes kaftánba öltözött teremszolga.

Parancsára a táncosok és a zenészek sietve távoztak, és pillanatok alatt csendesre ürült a terem. Utolsónak a teremszolga lépett volna ki az ajtón, ám épp akkor érkezett vele szembe a Tanácsadó. A teremszolga mélyen meghajolt, és karját széttárva tessékelte be a komoly pozícióban lévő hivatalnokot. Fel sem tekintett rá, úgy konferálta be:

- *Dzselbál ibn Frenna főtanácsos járult ön elé, Nagyuram!*

Khareb szigorúan intett a szolgának, hogy a tanácsos bejöhet, majd igyekezett kicsit feltápászkodni a kényelmesen elnyúlt fekvésből, közben köhintett egyet, és aztán kérdezett:

- *Mondja, Dzselbál! Mi hírt hozott?*

- *Mostanra már biztosan odavesztek, Nagyuram.* - szólalt meg alig halhatóan a terem végében álló tanácsadó. A Nagyúr komorsága láthatóan mélyebbre merült.

- *Hercegeket pénzeli! A politikát madzagon rángatjuk! Ha érdekünk úgy tartja, várost emelünk a semmiből, vagy katonák ezreit etethetjük.* - csattan fel mogorván a Nagyúr. Mélyet szívott a pipából, a víz bugyogása betöltötte a termet. Az illatos füst kaotikusan gomolygott fel tüdejéből.

- *Nagyuram, fényességes dicsőségedet a család gazdagsága jól mutatja, ám vannak dolgok, ahol már a pénz hatalma kevésnek bizonyul.* - nyájaskodott a tanácsadó.

- *Akkor mozgassuk meg az érdekeinket. Vannak lekötelezettjeink, s a kényszer nagyúr.* - A vízipipa csonkját félredobva komótosan tápászkodott fel a díszesen hímzett ülőpárnák közül.

A gazdagon faragott boltíves ablakhoz lépett. Fekete szemeivel Erion látképét fürkészte. Letekintett a palota ablakából a kertre, majd végül megfordult, és a jobb kisujjára húzott aranygyűrűt vette szemügyre. Vaskos ujjai miatt már csak oda tudta felhúzni. Az arany karikába méretes, mesteri tudással csiszolt smaragdot foglaltak. A kő csillogásában gyönyörködött, s közben szólt tanácsadójához:

- *A családuknak sorsa múlik ezen. Talán a sors iróniája, hogy minderre Kyel kvartjában kerül sor. Elmúlt a „Szándék”, s most itt az „Akarat” hava. Azt akarom, hogy ez a kérdés megoldódjon, és szeretném azt, hogy amikor eljön a „Végítélet” hava, az ne a családuknak utolsó hónapja legyen!*

Bár szünet következett, a tanácsadó nem szólt. Tudta, hogy jobb, ha nem szólal meg most. A családfő folytatta:

- *Találja meg azokat, akik tudnak segíteni! A legfontosabb a diszkréció! És ne az aranyainkért, hanem az érdekeikért cselekedjenek, jobb ösztönzés lesz az! Remélem világosan fogalmaztam...*

- *Hogyne, Nagyuram! Mindennél világosabban!* - majd a tanácsadó mélyen meghajolt – *Engedelmével nyomban munkához is látnék!*

- *Helyes! Nincs vesztegetni való időnk!* – mondta, s egy pillanatra elgondolkozott. A gyümölcsös tálhoz csoszogott, és egy almát vett magához. Selyemköpenyén fényesítette a piros gyümölcsöt, úgy tette hozzá mondandója végét: - *És amint tudjuk, az idő pénz!* - majd beleharapott az almába, és egy intéssel elküldte a tanácsadót a dolgára.